NY TID.

ORGAN FOR

SOCIALISTISK UNGDOMSFORBUND I DANMARK.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

NR. 1. | ABONNEMENT 55 ØRE HALVAARLIG. | OKTOBER. | ENKELTE NUMRE 10 ØRE. | 1904.

Til de Unge.

Hvad vil vi? Hvilke er de Tanker, der vil komme til Orde her, og vi vil give Udbredelse og Næring? Vi vil, vort Blad skal være et Organ for de *Unge*, et Arnested for de Tanker, der beskæftiger den oplyste Arbejderungdom overalt, Budbringer til alle de mange, der slovede af Arbejdet og kuede under den daglige Kamp for Brødet, er ved at miste den Begejstring, den Energi, der bor være Ungdommens Mærke, Lysten efter at gribe om sig og fornemme, hvad der foregaar omkring en i det Samfund, hvis Existens netop de ved deres Arbejde betinger og danner Grundlaget for. Hos alle de mange vil vi vække Energien, Videbegærligheden og Iveren efter ret at trænge til Bunds og finde Sandheden i, hvad der tænkes og skrives om Samfundsbygningen.

Du unge Mand og du unge Kvinde, der som Barn gik i en ussel Skole og modtog en Undervisning, der saalidt tilfredsstillede den Hang hos Barnet til rigtig at komme ind paa Livet af den store Verden, og hvad der foregaar, mærkede du ikke, da du kom af Skolen og kom i Kast med Livet, som det er for dig og dine Fæller, hvor fjærnt alle Skolens Lærdomme stod dig, hvor lidt de Idealer, der holdtes op for dig, bundede i det virkelige Liv? Det daglige Slids bitre Erfaringer lærte dig, hvordan Tilværelsen var, og du begyndte maaske at skimte, omend kun svagt, Omridset af det Samfundssystem, du med dit Arbejde holder oppe. Du syntes vel, at dette System var slet, naar du saa dig om og saa, hvor mange Ofre, det slugte, hvormegen Nød, hvormegen Sult det voldte. — Lad saa nu vort Blad give dine Tanker nyt Blod, lad det aabne dine Øjne, vise dig Samfundssystemets, Privatejendommens Systems Vanvid: Se dig om, lad dine egne Erfaringer lede dine Tanker; du ser, hvorledes alle de Goder, der skulde komme Samfundet til gode, bliver til Forbandelse for dig og den Klasse, du tilhører. Opfindes der en Maskine, der letter Produktionen, derfor bliver din Arbejdstid ikke kortere; du ser derimod dine Arbejdskammerater blive brødløse — Maskinen har erstattet dem og bringer Sult og Arbejdsløshed for Lettelse og større Fritid.

Det er som et Æventyr, naar du ser de larmende Maskiner i Fabriken, ser Høstmaskinerne henover Markerne og tænker paa alle de Rigdomme, der her ved menneskeligt Snille og Kraft avles frem; men du er ikke Æventyrets Prins, der ejer og kan nyde de Rigdomme; du frembringer dem kun ved dit Slid, andre høster Udbyttet i Kraft af den hellige, private Ejendomsret, der har beslaglagt alt, der ved dine Hænders Hjælp kunde frembringe, hvad du behøvede.

Du skal lære dig selv at kende og det Samfund, du lever i. Du ser det stadig under Udvikling, og du skal være aarvaagen og forske, hvor Udviklingens Veje gaar. Du skal med Benyttelse af alle de Hjælpemidler, der staar til din Raadighed, søge at komme til Kernen. Ved Bøger og Blade, ved Statistiken skal du lade dine Tanker befrugtes og din Mening underbygges.

Vær modtagelig for det nye, men lad dig ikke paatvinge nogen Anskuelse; søg dig selv en, en Anskuelse grundet paa, hvad du erkendte som det virkelige og sande, naar du i din egen Hjerne vejede Anskuelse mod Anskuelse.

Og gid vort Blad „Ny Tid“ maa være dig et Middel ved din Stræben efter at blive et Menneske med din egen fri Tanke som Autoritet, ikke en Træl med Trællesind og de trællebundne Tanker, dine Udbyttere vil paatvinge dig.

Du er paa din Post og din Hjerne følger Samfundssystemets Udvikling, mens dit Hjerte banker af Længsel mod den ny Tid, du ved maa komme, og du staar parat at sprænge de Lænker, der binder dig og sønderrive al Autoritet, der søger at tvinge dine egne fri Tanker og paatrykke dig et Trællesind, der bedre skulde passe for en Kapitalismens Lonslave.

Din Arbejdskraft maa du sælge, men kun den, du vil have et Selv, og du vil være rede og lydhør overfor alt, der varsler om den ny Tid. — „Ny Tid“, hvor forjættende for os *unge*, der med større Lidenskab harmes over Uretten og fordrer Retten!

„Ny Tid“, to Ord, der opildner os og opholder i os Viljen til at stræbe frem mod den Tid, da det vi frembringer ved vort Arbejde, ikke frarives os i Kraft af Privatejendommens Moral, men vort Arbejdes Produkt er Samfundets, dit, mit, alles, ikke en enkelts i Kraft af hans døde Guld, men vort, og tilhører os levende Mennesker, der ved vor Arbejdskraft ejer Retten til at eje de Værdier, den frembringer.

Lad Haabet om denne nye Tid give os Energien til at følge Udviklingen og dygtiggøre os til fri, frittænkende Mennesker i et frit Samfund, og lad vort Blad blive det Samlingsmærke, der knytter os sammen, alle unge, det Sted, hvor vi bærer vore Tanker frem til gensidig Belæring og Udvikling.

Ny Tid.

Den nye Tid! naar kommer den?
Hvor langt vil Sekler rulle hen,
For Friheds Dag vil komme?
Er Kratret fyldt med Aske kun?
Er Ilden slukket i dets Bund,
Og Oprørstiden omme?

Gik tabt i Livets Slid og Kval
Det store, skønne Ideal,
Hvorpaa vi sikkert troede?
Blev dødet under *Hensyns* Flom,
Den stærke Troens Helligdom,
Der i vort Hjerte boede?

Nej! nej! det ulmer end bag Væg,
Det bryder bagved Tanken træg,
Det vokser under Mulde.
Du stærke Ungdom! kom og drag
Det frem for Sol og lysen Dag,
Som ej begraves skulde.

Den nye Tid! den er i *Dig*,
Se til, at du det glemmer ej,
For snusfornuftig Tale.
Du nye Tid! vi hilser dig!
Gaa fremad blot paa Kundskabs Vej,
Og væk alt sløv af Dvale.

Lycinka Hansen.

Folk! Akkordens Aand er Satan.

Henrik Ibsen.

Den socialistiske Ungdomsbevægelse.

Idet vi første Gang træder i direkte Forbindelse med Offentligheden, vil vi i korte Træk fremsætte, hvem vi er, og hvad vi vil.

Den socialistiske Ungdomsbevægelse i Danmark strækker sig tilbage til Firsernes bevægede Dage, hvor Estrups despotiske og jernhaarde Politik, satte de bedste Dele af det danske Folk i Oprør.

I denne Oprørsperiode gribes Bondeklassen og Middelstanden i Byerne af Liberalismens Tanker, og rejser sig gennem en stærkt voksende Venstrebevægelse, ikke alene paa Landet men ogsaa i Byerne, og det er særlig de Unge, der slutter sig til Bevægelsen. Dette ser de socialdemokratiske Arbejdere i Byen; de begynder at frygte for, at Venstre skal faa for stærkt Tag i Arbejderungdommen, de opretter derfor Foreninger for unge Arbejdere, der vilde være behjælpelige ved Valgagitationen for Arbejderpartiets Kandidater. Samtidig fik Foreningerne som man kaldte „Fremskridtsklubber“ den Opgave at afholde Møder med Foredrag og Diskussion.

Af de forskellige Beretninger ser man, at saadanne Møder blev afholdt hver 14 Dag eller en Gang hver Maaned, og at Foredragene altid havde en døgnpolitisk Karakter. Bevægelsen, som særlig gjorde sig gældende i de jydske Købstæder, var saaledes en ren politisk Bevægelse, der trods Centralisation maatte dale op og ned,

med de overfladiske politiske Bølger, der gik over Landet. Efterhaanden som Provisorismen maatte vige for en mere parlamentarisk Rigsstyrelse, forsvandt det politiske Rore, hvori Ungdomsbevægelsen var skabt, og den sygnede derfor mere og mere ind for i den principlose Alliance-Tid næsten at forsvinde. Tilbage staar nu, saavidt vides, kun en Afdeling i Aarhus. Aarhusafdelingen tæller cirka 400 Medlemmer og staar nu som en Afdeling under „Socialistisk Ungdomsforbund".

Blev den jyske Ungdomsbevægelse skabt under stærke politiske Rørelser og derfor fik en politisk Opgave, forholder det sig helt anderledes med Bevægelsen i København og i de der fra udgaaede Foreniger i Glostrup, Taastrup, Hillerød og Nyborg.

Da Kæmpelokouten i 99 lagde sin knugende Haand over den danske Arbejderklasse og ikke mindst i København, hvor Tusinder af Arbejdere brutalt blev slynget ud i Arbejdsløshedens Elendighed og slovende Driveri, vandt Tanken om Oprettelse af en Læsestue for Arbejdslose stærk Tilslutning særlig blandt Savværksarbejderne, og Læseselskabet „Frem" blev stiftet med det Formaal at skaffe et Bibliothek tilveje til en saadan Læsestue. Endvidere lod „Frem" afholde Møde med belærende Foredrag og Oplæsninger for de organiserede udelukkede Arbejdere.

Dette kunde jo være saare godt alt sammen; men der findes dog heldigvis altid Opponenter, og Opponenten var denne Gang en ung Mand, der mente, at det var uretfærdigt, naar de unge Arbejdere ikke havde Adgang til alle disse gode Foredrag. „Frem"s Bestyrelse kunde dog ikke gaa med til, at de Unge fik en saadan Rettighed, derimod vilde en Del af Styrelsen gaa med til at oprette en Forening for unge Arbejdere med Oplysning som Formaal. Efter mange Konferancer blev der Søndag den 24. September 1900 Kl. 4 afholdt et Møde for Arbejderungdommen i København. Paa dette Møde, som var besøgt af 500 unge Mennesker, blev den nuværende københavnske Afdeling stiftet med følgende Formaal:

„At virke for Socialismens Fremgang blandt unge Mænd og Kvinder, skaffe dem større Kundskab og mere Viden samt søge at vække deres Sans og Interesse for alle aandelige Bevægelser, for sociale Spørgsmaal, Politik, Videnskab, Literatur og Kunst. Den skal støtte Arbejderne i deres Kampe for økonomisk Frigørelse, og den skal arbejde i Forstaaelse saavel med det øvrige Lands, som med andre Landes socialistiske Ungdom. Ved Siden heraf vil Foreningen søge at blive et Samlingssted for sine Medlemmer,"

Dette søges opnaaet ved:

a. at afholde Foredrag og Diskussion en Gang ugentlig,
b. at oprette en Bogsamling, i hvilken der særlig skal lægges Vægt paa socialistisk Literatur
c. at sørge for tidssvarende Undervisning ved Oprettelse af Kursus i forskellige Fag.

Til disse Opgaver er senere tilføjet to nye, nemlig antimilitaristisk Agitation og Agitationen mod Tyendeloven.

Foreningen har i sin fireaarige Virketid, trolig holdt sig til dette Program, som nu er optaget af det socialistiske Ungdomsforbund, der blev stiftet paa Ungdomskongressen i København i Paasken 1904, hvor de i denne Artikel nævnte Foreninger sluttede sig sammen for i Fællesskab at arbejde for ovennævnte Formaal. Et Resultat af Fællesarbejdet er dette Organ.

Det socialistiske Ungdomsforbund er saaledes et organiseret Samarbejde mellem de bestaaende danske socialistiske Ungdomsforeninger i deres Bestræbelser for at bibringe Arbejderklassen et større Maal af Klassebevidsthed paa det økonimiske, saavel som det sociale Omraade.

Bevægelsen er derfor en ren aandelig Bevægelse, der ikke deltager i den direkte Klassekamp, men derimod søger saavidt muligt at udruste Arbejderne til denne. Man kan sammenligne den med et Vaabenværksted.

Ungdomsbevægelsen er saaledes ingen idealistisk Bevægelse, der har til Formaal at vælte det bestaaende Samfund inden Paaske. Den er et Resultat af den bestaaende økonomiske og sociale Klassekamp og har alle sine Bestræbelser rettet mod denne.

Bevægelsen paaklistrer derfor ikke sine Medlemmer en vis Samfundsopfattelse; for den gælder det i første Linie at vække Arbejdernes Interesse for Samfundsspørgsmaal; de Briller, de vil se med, maa de selv vælge. Bevægelsen staar aaben for enhver Anskuelse, naar den er imod den bestaaende Samfundsform, hvad enten Docenterne kalder sig Anarkister, Social-Demokrater eller Revolutionære. Bevægelsen staar paa denne Maade ikke alene uafhængig af de faglige og politiske Organisationer men ogsaa i de principielle Stridigheder om de forskellige Anskuelser staar den frit, ja en forøget Kamp mellem disse vil kun kunne gavne den. I denne sin Frihed og Uafhængighed har den de bedste Betingelser for at samle alle klassebevidste Arbejdere til fælles Virken for det socialistiske Oplysningsarbejde, der er en Nødvendighed i Arbejderklassens Kamp for økonomisk og social Frigørelse.

Naar vi i faa Ord skal sige, hvem vi er, og hvad vi vil, da er Svaret: Vi er unge socialistiske Arbejdere, der gennem en selvstændig og uafhængig Bevægelse vil udbrede Forstaaelsen af Arbejderklassens Interesser.

Den største er den, der sætter noget i Bevægelse, hvis Virkning gaar i det uendelige og som aldrig ophører at virke til Liv og Lykke for de mange.

H. Høffding.

Vejen.

Igen et nyt Blad skal se Dagens Lys; og det er denne Gang helt nye Mænd, der udgiver det. Mænd, som ikke tidligere har givet sig af ved Journalistik.

Er det nu ogsaa nye Tanker, de har at fremsætte, er de nu ogsaa i Besiddelse af den friske Ungdomskraft, der skal til for at skabe noget nyt, noget godt, noget, som trænger igennem, noget, som kan sætte Mærker?

Husk paa, at Bevægelsen herhjemme har alt haft Resultater at opvise, vi har allerede en forholdsvis meget udstrakt Organisation paa det faglige Omraade, og ved Valgene ser vi jo som Regel, at der falder et stigende Antal Stemmer paa de socialdemokratiske Kandidater. Er dette ikke nok for de Unge? Er der endnu Omraader, hvor Socialismens Pløjemaskine endnu ikke har været, eller ikke gaaet dybt nok, og har de Unge nu ogsaa Mod og Begeistring til at tage ny Opgaver op med Udsigt til et godt Resultat?

Ja disse Spørgsmaal vil Tiden og kun Tiden kunne besvare.

Nu er det klart, at den yngre Slægt ikke altid har, og vanskeligt kan have det samme Syn paa Forholdene som den ældre; thi denne har for en Del maattet lægge større Vægt paa at danne de ydre Former, indenfor hvilke Arbejderklassen kunde yttre sig og stille sine Bestræbelser, sine Ønsker frem; men er dette Arbejde engang udført, vil Tanken om nye Fremskridt kun være en naturlig Fremtoning.

Da kommer imidlertid det Spørgsmaal og paatrænge sig os, hvilke ere de Kræfter, som i Grunden driver Samfundet frem? paa hvilken Maade bør vi bedst anvende vor Kraft og Energie i Socialismens Tjeneste? Svaret herpaa aabner sikkert et stort Arbejdsfelt for de Unge.

At kende sig selv var Oltidens viseste Raad til de søgende Mennesker, og det gælder vel nok saa meget den Dag i Dag. Lær at kende dig selv er vel det første, der bør siges til de Unge; men det er ikke alt.

Det Samfund, I vil reformere, er en temmelig indviklet Organisme, og den første Betingelse for at kunne forandre den, forbedre den, er at kende den. De bestaaende Samfundsforhold har udviklet sig efter bestemte Love, de ere ikke Tilfældigheder, og kommende Forandringer vil heller ikke være Tilfældigheder, men derimod Resultatet af Forhold og Kræfter, hvori de enkelte Individers Villie og Anstrængelse kun spiller en underordnet Rolle. At kende den Udvikling af Samfundsforholdene, som hidtil er gaaet for sig, er nødvendig, naar man vil tale med om Socialismen, at forstaa Aarsagen til de nutildags forekommende sociale Fremtoninger, er en Betingelse for den Virksomhed, hvis Endemaal er Arbejderklassens økonomiske Frigørelse. At blive klar over, hvordan det er gaaet til, at Menneskene er delt i hinanden fjendtlige Klasser, at Samfundets stedse stigende Rigdom medfører forøget Mangel paa de nødvendige Existensmidler for mangfoldige Mennesker, at Arbejdsløshed og Usikkerhed i Tilværelsen følger med den tiltagende Kultur, dette er Opgaver, til hvis Løsning der fordres manges Kræfter og meget Arbejde. Men skal vi blot være i Stand til at bidrage noget til Fremme af vort Maal, yde blot et ringe Bidrag til Arbejderklassens Kampevne, saa vil sikkert Kendskab til den økonomiske Videnskab, til de egentlige Drivkræfter, til det sociale Livs Fremtoninger, være af den største Betydning. Derigennem vil vi spare os selv for Skuffelser, der dog altid fremkalder Modløshed, og vi vil blive overbevist om, at Samfundsudviklingen er en Faktor, vi i højeste Grad kan regne med, at denne, naar den bliver støttet af Arbejderklassens maalbevidste Bestræbelser, nødvendigvis maa føre til friere og lykkelige Forhold for Menneskene.

Vil det ny Blad arbejde i denne Retning, da vil Arbejdet aldrig være forgæves.

Nic. L. Petersen.

Jo mere en Stat er i Forfald, des flere Love laver man i den.

Tacitus.

Hvorledes børn arbejder i Rusland.

Hvis børnene i andre lande vidste, hvorledes deres jævnaldrende maa arbejde i Rusland, vil de prise sig lykkelige ved ikke at være født der. Der bliver børn paa 6 aar sat til at lave legetøi til salg — ikke til deres egen glæde; og smaafyre paa 8 og 9 aar er beskæftigede med at lave snore.

I guvernementet Tver er børn paa 9 aar beskæftigede med at lave naale. I det første aar arbejder de 5 timer om dagen, det andet aar 11, og det tredie aar er deres arbejdstid den samme som svendenes, nemlig — 16 timer i døgnet.

Garvedrengene i Balackna arbejder under endnu haardere vilkaar; de begynder at arbejde, naar de er 12 aar gamle og bliver sat til at skrabe huderne. Disse stakkels børns hænder er fulde af vabler, som ofte bløder og aldrig kommer sig. Om aftenen er de ved at segne af træthed, og for en hel dags arbejde faar de 2 kopek, omtrent 10 øre.

Hovedmassen af børn i Rusland er fabrikarbejdere. I Moskva er ifølge de sidste officielle beretninger 50 % af blikkenslagerne børn, 48 % af skomagerne, 45 % af glaspusterne, 42 % af snedkerne og 31 % af skrædderne.

I 1889 var i visse dele af guvernementet Wladimir $^2/_{10}$ af arbejdet blevet udført af børn og unge mennesker af begge køn, som var beskæftigede 6 timer om dagen og 6 timer om natten og lønnedes med omtrent 3 rubler om maaneden. Mange blev kroblinge for livstid paa grund af den sammenbøjede stilling, som de er nødt til at sidde i ved arbejdet. Utallige døde som følge af det anstrængende arbejde, den daarlige luft, slette føde og utilstrækkelig søvn.

De smaa væsener, der flette maatter, har dog den sørgeligste tilværelse af alle. De begynder deres arbejde kl. 4 om morgenen, og da de skal have flettet et vist antal maatter i løbet af dagen, bliver de ofte nødt til at arbejde 14, 16 ja endog 18 timer i døgnet.

Ganske vist er der i Rusland en fabrikslov, og der er ansat inspektører, der har det hverv at vaage over børnenes arbejde. I følge denne fabrikslov fra 1882 er det forbudt at lade børn under 12 aar arbejde i fabrikker og fra 12 til 15 aar at lade dem arbejde mere end 8 timer daglig.

Denne lov bliver der dog sjælden taget noget hensyn til.

Meddelt af
Rolf Hammer.

Teorier.

I J. Jensen og C. M. Olsens „Oversigt over fagforeningsbevægelsen i Danmark" siges der side 21, efter at der er gjort opmærksom på, at arbejdernes tillidsmænd er udgået af arbejdernes

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

egen kres: „På den anden side kan det ikke nægtes, at vi i nogen grad har savnet elementer i vort parti, som kunde sætte de teoretiske strænge i noget stærkere svingning."

Dette lille suk er, til trods for den næsten modstræbende måde, det kommer på, en selverkendelse som mange i socialdemokratiet her hjemme trænger til at lægge sig på sinde. Her hersker nemlig ret almindeligt en frygt for teorier, som til tider næsten er komisk. Det er næsten som om teorier og en ond samvittighed var et og det samme.

Hvor kan det egentlig være? Ja det kommer vel, for en del i alt fald, af at når folk går helt op i det såkaldte „praktiske" arbejde i politiken, så får de så meget at tænke på, at de næsten ikke mere kan *tænke*. De taber de store vidder af syne og ser ikke meget længere end til dagen og vejen. Der er her en tendens som synes også at findes andre steder, siden kongressen i Amsterdam har ment endnu efter at bevægelsen har eksisteret i så mange år at måtte sætte en stopper for den og erklære, at den venter, at „de socialdemokratiske fraktioner anvender deres større magt... nu som før til at oplyse om socialdemokratiets mål. (Dresdener resolutionen).

Og kongressen har sikkert gjort vel i at komme med sit varsko. Det er i virkeligheden alt andet end *praktisk* således at drukne i det praktiske, at man bliver bange — næsten for selve ordet teori. Dette gælder for intet parti tilnærmelsesvis i den grad som for arbejderpartiet. Hele den moderne arbejderbevægelse er jo nemlig underbygget med en teori, teorien om den grundliggende betydning for hele samfundsudviklingen, som de økonomiske tilstande har haft og har. På dette principielle grundlag må derfor ethvert skridt, arbejderpartiet foretager sig i det praktiske liv, også hvile. Ved ethvert, nok så lille, spørgsmål, der kommer på dagsordenen under partiets både politiske og faglige virksomhed, må man derfor undersøge, om den stilling partiet bestemmer sig til at indtage, også er i fuld overensstemmelse med de økonomiske principper, som vi hævder, at udviklingen går for sig efter. Men en sådan undersøgelse er en teoritisk undersøgelse og fordrer et grundigt kendskab til og en stadig fornyet teoretisk undersøgelse af socialismens teorier. Forsømmes dette teoretiske arbejde, kan det „praktiske" arbejde let blive til praktiske dumheder. Og det er endda det mindste.

Disse undersøgelser bør ikke overlades til enkelte personer, som en stuevidenskab, forbeholdt lærde folk. De bør foretages af dem der i deres daglige liv, ved deres egne forhold er levende illustrationer til de socialistiske samfundsbetragtninger, så at teorierne ligesom kontrolleres af det virkelige liv. Dette er, om ikke den eneste, så den mest praktiske måde at få målbevidste socialister på. Så vilde efterhånden den klage lyde mindre hyppigt, at der endnu findes mange arbejdere som, selv om de står i partiet, ikke har en klar opfattelse af, hvad det mål er, den moderne arbejderbevægelse vil hen til. Thi dér ligger den værste følge af en forsømmelse af teoretisk oplysning; mange arbejdere bliver ikke socialdemokrater, og for mange andre er socialismen en smuk fane, man tager frem og udfolder ved festlige lejligheder, men som man så temlig lader ligge gemt ved det „praktiske" partiarbejde.

Her er et område, hvor ungdommen og deres foreninger kan få et virkefelt. De unge er mere spænstige og mere modtagelige, de har lidt færre skuffelser og har større livsmod og begejstring. De har de uprøvede kræfters kriblen og trangen til at give sig i lav med at løse opgaver. Og hvad særlig den socialdemokratiske ungdom angår, så behøver den skarpe åndlige våben for at kæmpe mod de overleverede og reaktionære strømninger, som fra anden side søges ledet ind i arbejderklassen og ungdommen i det hele, og som stræber efter at drage de unge ind i sig for derved at blive herrer over fremtiden. Det er jo de unge, der i tidens løb skal bringe det friske blod til alle dele af arbejderpartiet, og jo mere gennemsyret af socialismens teorier, provet på så mange af livets praktiske spørgsmål som muligt, disse unge er, desto mere saft og kraft vil dette friske blod bringe den socialistiske arbejderbevægelse.

Gerson Trier

Til de Unge!

Mel.: Opmand dig du danske osv.

Med fribaarne Tanker saa stærke som Staal
vi dristigt paa Valpladsen moder,
og kækt paa vort Banner vi sætter som Maal
det Haab, som i Hjerterne gloder.

Vi Sværdet har draget mod Uret og Vold,
mod Fordom og Dumhedens Mørke;
thi Socialismen, som staar paa vort Skjold,
er prentet med Ungdommens Styrke.

Af Navn vi kun kender til Fejghed og Frygt,
vi ænser ej Spidsborgerlaget;
den Mur, de mod Frihed og Fremskridt har bygt,
vil synke i Grus under Slaget.

Lad Kællingen kun i sin Kakkelovnskrog
docere om Nøjsomheds Lykke,
lad kun blive hjemme det frygtsomme Skrog,
mens Frihedens Fæstning vi bygge.

Lad Præsterne prædike Forsoningens Ord
om Fred og Forsagelsens Lære,
vi ved, den Forsagelse næppe er stor,
som lønnes med Ordner og Ære.

Lad Kræmmeren stænge med Jernstang og Laas
og sætte for Skodden en Krampe;
thi Oksen, som har en Visk Hø i sin Baas,
staar urørt af Omverd'nens Kampe.

Men op, alle Unge, thi Dagen er nær,
da Oprørets Stormklokker klinge,
da Mørket skal vige for Brandfaklens Skær,
da Guldkalvens Magt vi betvinge!

J. Sdrøder.

Inkvisition og Tortur i Spanien.

Oversat ved *Rolf Hammer*.

7de Juni 1892 blev der i Barcelona kastet en bombe ind i en procession, som passerede gaden Lambios-nuevos for at begive sig til kirken Santa Maria del Mar. Denne bombe dræbte og saarede en hel del mennesker.

Hvorfra kom den? Hvem havde kastet den? Man vidste det ikke, bekendt er kun efterspillet — tre hundrede og firsindstyve personer slæbtes i fængsel.

Det var klart, at bomben kun kunde være kastet af *én* Haand!

Men for vi gaar videre, for vi beretter om de pinsler, som disse ulykkelige maatte udstaa, er det nødvendigt med nogle linier at fortælle om Spaniens sidste forhold.

Spanien er et arnested for den vildeste kirkelige og militære reaktion. Til den arbejdende befolknings økonomiske elendighed slutter sig en moralsk forkommenhed uden sidestykke. Undertrykkelsen af tankens frihed er der uden grænser. Under de konstitutionelle saa at sige demokratiske former kan regeringen, naar den vil, ophæve alle offentlige rettigheder, den kan lege med den enkeltes frihed, ja deportere og myrde uden ansvar.

Hvad kolonierne angaar, som er overgivet hoffets yndlinge til grundig udplyndring, saa er tilstanden der endnu mere utaalelig end i moderlandet. De bløder under raa soldaters mishandlinger. Det er grundene til opstandene paa Kuba og Filippinerne.

Allerede flere gange kom det til udbrud af fortvivlelse, navnlig i Catalonien og Andalusien kom det til rejsninger, blandt hvilke særlig maa mærkes opstanden i Xeres 1892. Hver Gang svarede regeringen med strangulering og skydning. Hængningen af Busiqui, Loraela, Zarzuela, Lebrijano, skydningen af Pallas, Saldani, Cervera, Salvador French, Aragon, Massa og saa mange andre kunde naturligvis kun sætte endnu mere ondt blod. Hæren, som maatte slaa til, hvor det blev befalet, de indskrænkede og smaalig rovbegærlige embedsmænd, som ledede politiets skridt, de følte sig personlig trufne. Tænker man paa disse forhold og den saaledes fremkaldte stemning, saa kan man, hvis man ikke, som mange folk antager, at der foreligger forudgaaende ophidselse til attentater fra politiets side, forklare det mod processionen rettede attentat, uden at man netop behøver at undskylde det.

For denne gærning, som kun én enkelt kunde have udført, blev som sagt 380 personer fængslet. De halve blev indespærrede i lasten paa et krigsskib ved Barcelona, den anden halvdel blev indkvarteret i fæstningen Montjuichs fugtige Kældre.

Hvad der nu foregik der, overskrider næsten al sansynligheds grænse, og dog er det frygtelig sandhed. Saa stærk, saa gennemtrængende var ofrenes smertensskrig, at det gennem denne skrækkelige fæstnings mure forplantede sig vidt omkring.

Allerede fra den første dag mærkede de militære undersøgelsesdommere let, at ingen af deres fanger var ophavsmand til attentatet.

De var alle sat fast under lige intetsigende paaskud. Nogle, fordi de var anarkister, andre, fordi de engang havde taget ordet republik i munden eller fordi de ikke gik til messe, atter andre, fordi de var ulykkelige og man som saadanne paatvang dem rollen som utilfredse efter en logik, som man altid finder den hos voldsmagten. Ogsaa mange kvinder befandt sig blandt disse ofre. Deres forbrydelse var den, at de forsmaaede kirkens velsignelse i deres kærlighedsforhold, eller at de ikke lod deres børn døbe.

Alle fængslede man, ikke fordi de skulde *være* skyldige; men fordi de en skønne dag *vilde kunne blive* det.

De var uskyldige og kunde ikke tilstaa sig skyldige i en handling, som de ikke havde begaaet. Men for at gøre dem mere og tvinge dem til gensidig angivelse, gravede man middelalderens tvangsmidler op og fojede ny til, og under gensdarmerilojtnant *Narzisso Portas* ledelse *rev man deres negle af fingrene, brændte deres hofter, lemlæstede deres kønsdele ved fjernelse af testiklerne og tvang deres hoveder i hjælme, hvorigennem man ledede elektrisk strøm.*

Samtidig brugte man ved siden af disse pinsler: *piskning, unddragning af søvn, dag og nat uafbrudt marschbevægelse, udelukkende ernæring med stærkt saltet fisk forbunden med fuldstændig unddragelse af drikke, saa at fangerne i vanvid tilsidst greb til deres urin* — alt dette og hvilke flere midler de ellers havde til at presse tilstaaelser ud med.

„*Man maa lukke Øjnene for retten!* (cerrai los ojos a la razon!) erklærede Dommeren *Enrique Marzo* kynisk. „I henseende til forbrydelsens størrelse og tallet af de anklagede maa vi lukke Øjnene for retten og tør ikke rette os efter lovens bestemmelser.

Trods mangel paa beviser erklære vi dog, at alle de fængslede, som føres for denne domstol, er ophavsmænd til eller medskyldige i attentatet."

Han krævede døden for 28 af de anklagede og for alle de øvrige tugthuset.

Trods mangel paa beviser overleverede hr. Marzo 28 mennesker til døden.

Trods mangel paa beviser sendte hr. Marzo 59 mennesker i tugthuset paa livstid.

Trods mangel paa beviser dømte hr. Marzo alle de øvrige til deportation.

Besejret ved det overmaal af lidelser, de maatte gennemgaa, blev nogle af fangerne svage, og anklagede sig selv og deres medfanger, medens undersøgelserne stod paa.

Skønt krigsrettens forhandlinger, som fandt sted fra 10—15 december, var hemmelige, saa trængte dog meget af, hvad der foregik der, frem til offentligheden.

Jeg er pint og martret, tvungen til at vidne falsk

erklærede Ascheri. — Og jeg ogsaa! erklærede Molas. — Og jeg ogsaa udraabte Nogues! — Alt er løgn og skændighed i denne proces! skreg Cellis.

Og alle viste de deres forbrændte kød, deres forkrøblede lemmer, deres lemlæstede kønsdele, deres hænder uden negle; alle skreg de op i deres smærte, i raseri og ophidselse. — —

Alle? nej! Mas sagde ikke et ord. Udsat for torturen med den elektriske hjælm, bukkede han under for denne pine og fik et anfald af rasende sindssyge.

(Fortsættes.)

Et russisk Kulturudslag.

Under denne Overskrift finder vi i „Politiken" følgende:

Fornylig skrev Fyrst Metschersky i sin Moskva-Avis, at Halvdelen af de højere Klasser i Rusland sympatiserer med Japanerne og den anden Halvdel med det russisk-revolutionære Parti. En saa ultrakonservativ Skribent som Fyrsten vilde næppe opløfte et saadant Veraab, om der ikke var en Sandhed gemt bag dets Overdrivelse.

Men hvilke triste Midler de reaktionære Elementer maa gribe til for i de lavere Klasser at tøjle Ønskerne efter radikale Reformer, vises ved en Pamflet, der i Sommer med Censurens — d. v. s. Indenrigsministerens — Tilladelse uddeltes blandt de velstaaende Bønder og mindre Købstadsfolk.

Mr. Alf. Stead fortæller om den i „Fortnightly Review".

Titlen er „Kitai Ili Mui" (Kina eller os selv.)

Man foregøgler i Pjesen Læserne Nordkinas Erobring og den derpaa følgende Overførelse af 20 Millioner Kinesere til Centralrusland. Her skal de fordeles som Slaver mellem de Bønder, der har 30 Acres Land og derover. Til Gengæld skulde saa russiske Arbejdsløse, Vagabonder og Husvilde sendes til Kina og der kolonisere de Strækninger, hvis Indbyggere man havde bortført.

Pjesen ender paa følgende opbyggelige Maade:

„Rusland maa befries for sin uproduktive og farlige Klasse. 20 Millioner kinesiske Slaver kunde producere al den Føde, Rusland skal bruge. Og saaledes vilde Rusland beherske et System af Slaveri i Stedet for som hidtil selv at regeres af jødiske Kapitalister."

Strejker er blevne saa hyppige, at Kapitalisterne er begyndt at tælle deres Penge.

Vor Bevægelse

Siden Kongressens Afholdelse i April Maaned ere to nye Afdelinger blevet stiftede nemlig en i Nyborg og en paa Vesterbro saaledes at Forbundet nu bestaar af 5 Afdelinger,

Aarhus
Glostrup
København 2 Afdelinger
Nyborg

med tilsammen ca. 700 Medlemmer.

Foruden de ovennævnte Afd. findes der en Afd., i Næstved og en i Taastrup, som dog ikke for Tiden mener at kunde slutte sig til Forbundet men maa det haabes, at vi snart ser dem i vore Rækker. Ligeledes blev der i Hillerød stiftet en Afdeling som dog for Tiden ligger stille men har Formanden for denne Afd. Hr. Typ. G. Christenson godt Haab om at faa den sat i Virksomhed nu henad Efteraaret og maa vi saa haabe paa et bedre Resultat.

Der har endvidere været corresponderet med nogle andre Byer om Oprettelse af Afdelinger uden at dette dog har ført til noget tilfredsstillende Resultat.

Indbetalingen af Bidraget til Bladet har ikke været saa godt som det kunde være og opfordres Afdelingerne til at indbetale samme snarest nemlig, da Forbundet har god Brug for Penge.

Ed. Adelørn.

København.

Socialistisk Ungdomsforening, København, blev stiftet d. 24. September 1904, den tæller i Øjeblikket over 200 Medlemmer, for ½ Aar siden ca. 500, men den har dog i de sidste 2 Aar været pænt opadgaaende, naar vi ser bort fra de store Svingninger, som de stedlige Forhold fremkalde mellem Sommer- og Vinterhalvaaret.

Den københavnske Ungdom har i det hele taget vanskeligt ved at finde sig selv. Der er saa meget, der lokker, naar der er et Par Ører i Lommen. Kun de, der er ved at glide ind under Samfundets Knusemaskine, nærme sig hverandre i Forstaaelse af Livets Alvor. De aabner en Kamp mod de Forhold, de føler Trykket af — en Kamp paa Liv og Død.

Tendensen i en Forening, der dannes under saadanne Forhold er let forstaaelig. Den ene Discussionsklub rejser sig efter den anden. Det ene Udvalg trænges frem ved Siden af det andet. Alle er aktive, Ledelsen foregaar ikke af en enkelt.

Foreningen viser sig hyppigt paa den offentlige Skueplads. Ud over de ordinære ugentlige Møder, som ofte har været baade aktive og lærerige, og som for Tiden afholdes Blegdamsvej 26, Torsdag Aften, er der i den senere Tid afholdt en Del Sammenkomster, Moder og Fester, hvoraf et Agitationsmøde paa Østerbro d. 4. September og en Eftermiddagsunderholdning d. 18 Sept. trænger sig frem i Forgrunden.

Ved Agitationsmødet holdt Hr. Chr. Christensen et følelsesfuldt Foredrag til Arbejderungdommen, og Hr. Nic. L. Petersen klargjorde Kærnen i Socialismen ved nogle typiske Eksempler, efterfulgte af en Del træffende Ord. Det foreløbige Resultat var 15 Indmeldelser.

Ved Eftermiddagsunderholdningen assisterede d'Hr. Professor Georg Brandes samt Skuespillerne Aage Garde og Emmanuel Larsen med Oplæsning og Deklamation. Der var c. 400 Mennesker til Stede, Overskuddet gaar til en Læsestue for unge Arbejdere. Sangkoret „1. August 1903" var til Stede ved begge Fester og høstede stærkt Bifald.

Breve til Foreningen bedes adresserede til Formanden, f. T. Ed. Adelørn, Todesgade 20, 3.

Mikkel Christensen.

Vesterbros Afdeling, der er oprettet efter Forbundets Stiftelse, er en Forening paa ca. 50 Medlemmer dèr ude fra Københavns yderste Vesterbro. Den holder Møde paa Enghavevejens Forsamlingbygning hver Tirsdag Aften Kl. 8½, hvortil enhver ung Mand og Kvinde er velkommen, og da Foreningen i sin Midte tæller flere af Bevægelsens unge energiske Agitatorer, kan man altid være sikker paa derude at tilbringe en livlig og belærende Aften. Idet vi ønsker den nye Forening „Til Lykke", vil vi give Ordet til dens Korrespondent:

Af vore mange velbesøgte Moder maa særlig fremhæves Tirsdag d. 6. September som en særlig fin Aften. Hr. Gerson Trier holdt et udmærket Foredrag om „Darwinisme og Socialisme". Mødet fik særlig Interesse ved, at Foreningen fik Besøg af nogle Englændere, som var rejst hertil Landet for at studere vore Forhold. Frederik Vedsø gav dem en Fremstilling af den socialistiske Ungdomsbevægelse her i Landet, og Gerson Trier oversatte Talen for dem.

Særlig rettede Vedsø et skarpt Angreb paa den kristelige Ungdomsbevægelse, — et Angreb, der klart satte Skellet mellem denne Bevægelse og vor.

Englænderne lod til at være meget fornøjede med Talen; thi de trampede ivrigt i Gulvet, da den blev oversat for dem. Om selve Emnet blev der ingen videre Diskussion.

Hans Laursen.

Glostrup.

En Søndag Eftermiddag i Fjor Sommer kom en Del unge Mænd og Kvinder til den ellers saa stille By Glostrup og vakte en ikke ringe Opmærksomhed med deres røde Fane og ved at synge socialistiske Sange. Ved at bemærke Fanens Inskription fik man at vide, at disse unge Mennesker vare en Del af „socialdemokratisk Ungdomsforening i København" der, som man senere erfarede, var ude for at propagere. Tilsyneladende lod det rigtignok ikke til, at de skulde have videre Held med dem, idet kun meget faa havde givet Møde for at høre, hvad Kobenhavnerne vilde.

Imidlertid blev det Aften, og kom man da op i Glostrup Jernbanekro, kunde man ikke andet end glæde sig over den Ungdom, der var forsamlet her. Let og muntert gik Dansen, som undertiden afbrødes, medens en eller anden af de unge Agitatorer tog Ordet for at mane Ungdommen i Glostrup, som var talrigt repræsenteret, til at slutte sig sammen og gøre Socialismen til deres fælles Sag. Det hele frembød Billedet af en Ungdom, der forstod at lade Livsglæden og Livets Alvor gaa Side om Side.

Kobenhavnerne tog dog sikkert hjem med et meget ringe Haab om at have naaet noget her, særlig da deres Samtale med enkelte af de unge i Glostrup ikke tjente til at bestyrke dem i Troen om det modsatte.

Naar man betænker, at Naturen paa Landet paavirker Menneskene, saa at disse bliver mere rolige end Byboerne, ikke saa let begejstres for det nye og ligesom skal have længere Tid til at tænke i, maa det sikkert anses for godt, at Glostrup kort Tid efter stiftede „socialistisk Ungdomsforening for Glostrup og Omegn" med ca. 40 Medlemmer.

Vi vare selv forbavsede derover og havde anset Flertallet af de unge her for at være mere konservative, mere hildede i Fordom og mere tagende Hensyn til „hvad Folk vil sige," end det nu viste sig.

Siden da er Foreningen gaaet rask fremad baade i Medlemsantal og i andre Retninger. Den ejer saaledes et Bogskab indeholdende adskillige gode Bind, og den kunde ved Majdemonstrationen i Glostrup deltage i denne under sit eget Banner, som ganske vist ikke imponerer ved sin Pragt, men dog vækker Opmærksomhed og tjener som Samlingsmærke. Desuden har en Del af Foreningens Medlemmer stiftet en Diskussionsklub kaldet „Suf", og i det hele taget medfører Foreningens Tilværelse en livligere politisk Rørelse, end der tidligere har været at spore.

Da Foreningen i August Maaned fejrede sin første Stiftelsesfest, kunde vi med Tilfredshed se tilbage paa det forløbne Aar og med Tillid til vor Sag gaa Fremtiden i Møde.

Clara Wettergreen.

En Fabel fortæller, at de øverste Trin af en Stige i en hovmodig Tone sagde til de nederste:

„Tro ikke, at I er vore Ligemænd; I er anbragt i Snavset, medens vi behersker hele Pladsen. Saadan er det indrettet af Naturen, og Vanen har sanktioneret det, derfor er det lovligt.

Men en Filosof, som passerede, hørte denne Samtale, smilede og vendte Stigen om, saa den øverste Del kom nedad.

Heinrich Heine.

„En Oprørers Ord" af Peter Krapotkin, oversat af Rolf Hammer, udkommer med ca. 18 Hefter à 10 Øre. Subskription tegnes hos Redaktionen.

Agitér for dit Blad ved at lade dine Venner læse det.

Hvert enkelt Medlem er Abonnentsamler.

Socialistisk Ungdomsforbunds Adresse: Ed. Adelørn, Todesgade 22 3. Kbhvn. N.
Ekspeditionens Adresse: Todesgade 22 3.
Redaktionens Adresse: Vævergade 8 1. Kbhvn. N.

Ansvarhavende Redaktør: Chr. Christensen.
Axel Hoff's Bogtrykkeri, Vesterbrogade 41 B. Kbhvn. B.